

Дзвоники
Світлана Румянцева

Олеся, молода тридцятирічна жінка, після довготривалих поневірянь у пошуках гарної роботи нарешті влаштовується на гідну посаду (як зазначалося у вакансії «у молодому та дружньому колективі») в престижній фірмі. Однак незабаром головна героїня розуміє, що потрапила у пекло офісних воєн, де панують заздрість, ненависть, підлабузництво, суперечки та плітки, а головує над усіма владна та свавільна начальниця. В Олесиній свідомості постійно лунають дзвоники, які ніби намагаються попередити її про небезпеку. Спочатку вона не звертала на них уваги, та коли навчилася розпізнавати їх, усе навколо почало змінюватись на краще. А справжні дива увійшли до життя маленького колективу під час новорічних свят.

Світлана Румянцева

Дзвоники

Олеся вийшла із задушливого й занадто теплого метро. Позаду були півгодинна тиснява, постійне штовхання у спину, гомін людських голосів, непривітні обличчя, словом, справжня м'ясорубка, що перемелює людські долі, як їй заманеться, випускаючи на свободу вже знесилену, озлоблену, безлику сіру масу. Проте сьогодні Олеся нічого цього не помічала. Хутко проминувши скляні двері підземки (яких, до речі, лякалася ще з дитинства, бо одного разу таки не змогла втримати їх своїми слабкими рученятами, й вони добряче її стукнули), вона вийшла нарешті на свіже повітря, звернула праворуч і, занурившись у метушню великого міста, почала повільно підніматися вгору.

Її шлях пролягав через мальовничий парк, в якому щовесни розквітали різнобарвні тюльпани дивовижної краси. Ця місцина стала їй рідною ще з тих далеких часів, коли дбайливі батьківські руки штовхали поперед себе червону коляску, з якої на зовнішній світ визирало голубооке вередливе немовля.

Саме на цих торованих доріжках парку Олеся зробила свої перші несміливі кроки, і перші її фотознімки були зроблені у місцевому ательє, що ховалося у затінку крислатих кленів та дубів, недалеко від ятки з морозивом і газованою водою. І перше побачення, і важкі зітхання, і ніжні слова, несміливі зізнання... І перші розчарування... І роки навчання в університеті, п'ять років вгору та вниз, туди-сюди. Усе, усе відбувалося тут. Та це було так

давно...

Олеся підіймалася звивистими алеями осіннього парку, де-не-де всіяними золотавим листям, у піднесеному настрої, з високо піднятою головою та привітною усмішкою на обличчі. Поодинокі перехожі, особливо чоловіки, з цікавістю озиралися на незнайомку, вродливу, мініатюрну, з каскадом блискучого темно-каштанового волосся середньої довжини. Навіть безтурботні студенти, що знехотя волочилися на свої заняття, не могли збагнути тієї невимовної радості, яку помічали в очах дорослої жінки.

А вона впевнено крокувала до своєї мети, не звертаючи ні на кого уваги, майже летіла (такою легкою була її хода), і якби їй не було трохи за тридцять, можливо, грайливо застрибала б на одній нозі. Довгі поли розстебнутого чорного плаща бились об стрункі ніжки, взуті у темні замшеві черевички. Класичний ансамбль із білої блузки та чорної спідниці не лише підкреслював доглянуту фігуру, а й свідчив про врівноваженість характеру жінки та серйозне ставлення до життя.

У чому ж крилося джерело Олесиного натхнення? Усе було банально і просто – її взяли на роботу! Ну, майже взяли. Позаду залишилося листування по Інтернету з потенційним роботодавцем, перемовини та заочне знайомство по телефону. Нарешті Олесі запропонували прийти на співбесіду до офісу компанії, натомість приймний та водночас діловий жіночий голос запевнив, що це лише формальність, оскільки її кандидатура вже затверджена керівництвом.

Перемога! Ось вона – довгоочікувана, вистраждана, омріяна перемога! Досить вже років поневірянь, пошуків, блукань інтернет-сторінками та газетними шпальтами у пошуку вакансій, безцільних ділових дзвінків, порожніх розмов, даремних обіцянок.

Нова посада обіцяла «роботу у молодому та дружньому колективі, затишний офіс у діловому центрі, наявність власного робочого місця з відповідним інструментарієм (Олеся не мала сумнівів, що мався на увазі комп'ютер), а також чай, каву, тістечка за бажанням».

Місце розташування офісу, заявлене в опублікованій вакансії, відповідало дійсності: центр міста, недалеко від метро та інших транспортних ліній. Відшукати старий будинок прийомного блакитного кольору з колонами та декількома мармуровими каріатидами, що підтримували широкі балкони, було нескладно. Сама будівля, зведена ще у далекому XIX столітті, після недавньої реконструкції мала пречудовий зовнішній вигляд.

Жінка піднялася широкими парадними сходами, потягнула на себе товсту ручку-скобу, яку заледве охопила своєю тендітною рукою, та відчинила масивні дерев'яні двері, верхня частина яких була оздоблена скляними вітражами. В обличчя одразу дмухнув потік сирого повітряної маси, що приніс за собою запах свіжої фарби та штукатурки.

Далі довелося подолати ще кільканадцять сходинок і один проліт. Знову двері, вже

прочинені. За ними – широкий розгалужений коридор з високою стелею метри на три заввишки й безліччю кабінетів з охайними новісінькими табличками. Навколо панувала тиша. Трохи поблукавши заплутаним лабіринтом коридору, Олеся нарешті знайшла потрібний напис. Постукала в двері, увійшла.

Перед її очима постала доволі простора кімната, чимось схожа на велику бальну залу далекої минувшини. Ряд зацікавлених обличь враз повиринали зі своїх робочих місць. Олеся одразу зрозуміла, а вірніше, відчула суто жіночою інтуїцією, що її появи рівно чекали. Адже таке воно, офісне життя, яке обов'язково передбачає витік будь-якої корпоративної інформації. І не має значення, з якого саме джерела ця інформація надходить – офіційного (наприклад, від безпосереднього керівництва) чи напівофіційного, ба навіть дилетантського (на кшталт «вахтер баба Маня казала»), вона однаково швидко перекручується, спотворюється, трансформуючись врешті-решт у найнеймовірніші чутки, здогади, припущення. Тому усі працівники офісу, до якого саме завітала Олеся, були заздалегідь проінформовані про прибуття потенційної колеги.

– Доброго дня, – увійшовши, привіталася жінка спокійним тоном, нашвидкуруч обводячи очима усіх присутніх, намагаючись не обділити увагою жодного.

– Доброго дня! Вітаємо! – почулося з різних куточків кімнати. Голоси здалися Олесі привітними, що було добрим знаком.

– Перепрощую, де мені можна побачити пані Ксенію Кулик? – запитала вона.

– Он туди пройдіть, – озвалась непоказна огрядна жінка, вказуючи на напівпрочинені двері на іншому боці офісу, а решта співробітників теж замахали руками у тому ж напрямку.

– Дякую, – чемно відповіла Олеся й рушила вперед, впевнено крокуючи нещодавно намащеним паркетом й бігцем роззираючись навколо.

Оздоблення приміщення складалося з декількох високих шаф, завалених всілякими паперами та діловою літературою у сірих, непоказних палітурках, а також з дерев'яних офісних перегородок приємного синього кольору, що розміщувалися як з лівого, так і з правого боку. Усередині кожної з перегородок містився напівкруглий стіл з шухлядами, поруч стояв зручний офісний стілець на п'яти коліщатах. Таким чином, співробітники мали власне, цілком автономне робоче місце, приховане від сторонніх поглядів.

Олеся, сама не відаючи чому, подумки охрестила це приміщення «залою». Ні «офісом», ні «кімнатою», а саме «залою». Та нагадала їй велику вітальню в комуналці, в якій багато-багато років тому вона мешкала разом із батьками та бабусею. В Олесиній швидкоплинній, вибіркової дитячій пам'яті чомусь яскравою плямою збереглися спогади саме про це помешкання – з масивними білими дверима, дерев'яною підлогою, вимощеною якимись прямокутними дощечками (слово «паркет» для неї тоді було несла й

вимовити, не те, щоб збагнути, що воно таке), високою стелею, величезними вікнами й притуленою до бічної стіни драбиною, по якій бабуся вимушена була видиратися щоразу, коли вішала фіранки.

Перетнувши приміщення, Олеся постукала в ще одні двері й потягнула за ручку.

– Дозвольте?

– Прошу, заходьте. – До неї долинув той самий голос, що й вчора по телефону.

Олеся увійшла до затишного, добре освітленого, трохи видовженого кабінету й навіть не встигла ще отямитись та розгледітись, як на неї почала стрімко насуватись висока ефектна постать. Жінка була чимось схожа на колишню манекенницю: не стільки вродлива від природи, скільки добре (навіть дуже добре!) доглянута, спину вона тримала рівно, рухалася плавно, граційно, впевнено, а високі підбори її червоних чобітків, здавалося, були продовженням її власних пружних ніжок.

«Типова фотомодель», – майнула в Олесиній голові зневажлива й водночас, не відомо чому, заздрісна думка. Хоча ні, подібне міркування хоча й було несвідомим та швидкоплинним, однак мало під собою певне підґрунтя. Цілком очевидно, що навіть без «штучних підсилювачів зросту» жінка була на цілу голову вища за Олеся, більш крупніша і кремезніша. Якщо й була вона колись моделлю, то, радше, давно закинула своє ремесло та трохи відгодувалася на втіху чоловікам. Наразі її форми набули здорової округлості, з чітко окресленою талією, пишними стегнами та високим бюстом. Вона була одягнута у діловий костюм – піджак та спідницю до колін – приємного синього кольору, шию обрамляла шовкова хустинка, яка вдало гармоніювала з усім ансамблем.

Чемно привіталися, по-чоловічому потиснули руки. Потенційна начальниця запропонувала Олесі сісти на вільний стілець, сама ж, спритно обійшовши широкий лакований стіл, вместилася з іншого боку у комп'ютерне крісло з високою спинкою. Поки вона робила ці маніпуляції, Олеся завважила, що темне лискуче волосся жінки було зібрано у «мушлю».

– Ну, давайте ще раз познайомимось, – запропонувала начальниця, беручи до рук декілька роздрукованих аркушів паперу.

Зазирнувши на першу сторінку, вона продекламувала:

– Чайка Олеся Віталіївна. Дуже приємно.

Зрозумівши, що жінка дивиться у резюме, яке Олеся оце нещодавно надсилала на електронну пошту компанії, вона кинула розгублений погляд на теку з паперами, яку й собі тримала в руках і ще не встигла віддати.

– А... Не турбуйтеся. Я вже роздрукувала. То пусте, – заспокоїла Олесю начальниця, спостерігши її здивування. – Ну а мене звати Ксенія Кулик. Бачте, ви – Чайка, я – Кулик. Обидві кружляємо у блакитному небі, вдихаємо свіже морське повітря. Вільні, незалежні птахи. Маємо порозумітися і в роботі.

Олеся відповіла на це чемною усмішкою.

– До речі, одна з моїх бабусь також була родом з Чайок. Може, в нас були спільні прашури. Хтозна, – розмірковувала далі пані Ксенія.

– Навряд чи, адже я Чайка по чоловіку, – поспішила запевнити Олесю.

– А... Так... – розчаровано пробурмотіла начальниця, zarazом гортаючи аркуші Оlesiного резюме. – Так, тут же написано, що ви заміжня. І чого це я одразу не збагнула щодо прізвища? Давно у шлюбі?

– Декілька місяців, – відповіла Олеся.

– О! Вітаю! То вже позаду медовий місяць... весільна подорож... Ну ви прямо з корабля на бал.

– Не те, щоб... А втім, дякую, – сором'язливо відповіла Олеся, пригадуючи і свій медовий місяць, що непомітно проминув у маленькій квартирі, вікна якої виглядали на стару трамвайну колію, і весільну мандрівку, яка тривала не далі ніж тягнулися ті доісторичні сталеві рейки.

– Однак ми трохи відволіклись, – нарешті отямилася від роздумів пані Ксенія. – Давайте про роботу. Мені сподобалися статті, які ви надіслали. Маю визнати, ви маєте гарний стиль подання матеріалу, вмієте усе логічно пояснити, словом, відчуваєте тему. Мені це імпонує. Як ви знаєте, наша компанія працює в будівельній галузі. Ну, все, що відбувається у них на будмайданчиках, то справа вищого керівництва, а завдання нашої редакції – освічувати діяльність фірми та будівельного сектору в цілому у друкованих виданнях (у нас їх декілька) та на інтернет-сторінках. Я особисто керую виходом у медіапростір журналу та сайту. У цій будівлі сидять ще й інші наші колеги. В них там свої завдання.

Олеся слухала мовчки та кивала головою, потайки уважно розглядаючи свою співрозмовницю. Із самого початку яскрава та доглянута зовнішність Ксенії Кулик хоча й вразила Олесю, як і багатьох інших, проте аж ніяк не ввела її в оману. Більш прискіпливе вивчення зрештою допомогло Олесі помітити на обличчі Ксенії маленькі зморшки, майстерно приховані під товстим шаром бежевої пудри, трохи припухлі, змарнілі віки та нездорову блідість шкіри. Це дало їй підстави припустити, що за віком начальниця дещо старша ніж намагається виглядати. Принаймні, старша за саму Олесю років на п'ять-шість.

– Про ваші безпосередні обов’язки ми ще поговоримо більш детально, – продовжувала тим часом пані Кулик. – Для початку зазначу, що ви повинні відвідувати різні заходи, прес-конференції, виставки, презентації, а також працювати в офісі. Тобто, нічого для вас нового – суто журналістська робота. До речі, згідно з резюме, ви маєте гарну фахову підготовку філолога, вона прослідковується і у ваших статтях, з якими я ознайомилась. Думаю, ви не будете проти за потреби давати підказки та поради нашим колегам...

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=23887752&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.